

**ITINERARI POÈTIC I
NARRATIU**

SANT JORDI 2024

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

Edició: Departaments de Llengua i Literatura
catalana i castellana

Maquetació: Adolfo Palazón García

Portada: Alba Pedrosa Jiménez de 4t d'ESO D

© **Institut Jaume Huguet · Antiga Escola del Treball**
Valls, 23 d'abril de 2024

PÒRTIC 2024

Em van demanar que escrivís el pòrtic d'aquest any i, en un principi, vaig dir que d'acord. Però un cop em vaig asseure per escriure'l em vaig trobar amb un full en blanc que no sabia com omplir. Què faig? Què dic? Què explico? I com que aquest pòrtic és l'entrada als treballs literaris que han fet els alumnes, vaig pensar que podria parlar del que signifiquen els llibres per a mi.

Per a molta gent, jo soc “la profe de Mates”, i sembla que no hi pugui veure més enllà dels nombres, les equacions i les fórmules. Doncs, que equivocats que esteu!

La lectura m'ha acompanyat des de ben petita; els llibres eren part de la meva habitació. Primer eren contes infantils, la majoria, il·lustrats. Recordo que m'encantaven els dibuixos d'en Ferrándiz que donaven vida a contes clàssics (*La ratita presumida* o *El soldadito de plomo*, i sí, eren en castellà) i d'altres que parlaven d'oficis (*El urbano Ramón*). Amb aquests llibres vaig aprendre a llegir i a escriure, a fer lletra de pal i lletra lligada.

Després van aparèixer les historietes gràfiques, que llavors no es deien així, eren els “tebeos”: el *TBO*, el *Mortadelo*, el *TioVivo*, la *Lily* i moltes més que

esperava amb moltes ganes els dissabtes, que era el dia en què els meus pares els compraven.

Vaig anar creixent i les lectures també van anar canviant. Enid Blyton va ser un gran descobriment, però per altra banda també va suposar una mica de desencís, ja que els nois i noies d'aquestes col·leccions de novel·les juvenils (Los cinco, Los siete secretos, Torres de Malory, etc.) sempre tenien grans aventures i descobrien molts misteris, i jo a casa no passava de la meva terrassa.

En fer-me més gran vaig endinsar-me en la literatura que diria més formal. Al meu col·legi tenia una professora meravellosa que ens obria els ulls a un món nou i desconegut; vaig descobrir la literatura espanyola i estrangera clàssica: el *Lazarillo de Tormes*, *Novelas ejemplares* de Cervantes, *Romeo y Julieta* de Shakespeare i moltes més. Sempre li estaré agraïda! Si ja m'agradava llegir, ella ho va fomentar i em va convertir en una veritable lectora de llibres. També vaig començar a llegir en català; això que ara sembla tan normal, llavors no ho era: *Mar i Cel*, *Bearn*, *El poble gris*, *Mecanoscrit del segon origen*, i molts, molts altres.

Amb els anys la meva biblioteca ha anat augmentant –i ocupant més espai–, i amb ella la meva afició per llegir. He de confessar que aquells primers misteris d’Enid Blyton van deixar petjada en mi, i m’han fet una gran devoradora de llibres de misteri i intriga, encara que no li faig fàstics a *El Senyor dels Anells* i altres relats fantàstics.

I, en ser mare, vaig descobrir la nova literatura infantil i juvenil: en Teo, les Tres Bessones, els contes de Disney, en Geronimo Stilton, i vaig continuar amb Harry Potter, les històries de la saga Crepuscle, i moltes més amb les quals podria omplir fulls i fulls de títols.

Puc dir sense cap tipus de vergonya que sempre he tingut llibres al meu costat; de vegades m’han servit de referent, i d’altres m’han ajudat a passar millor els moments durs, les estones difícils, i també m’han fet riure i plorar.

Per això us animo a llegir, a viure aventures on vosaltres sou els protagonistes, on podeu ser allò que vulgueu ser, on no hi ha límits si no els poseu vosaltres mateixos. I també perquè llegir és cultura i coneixement, són experiències viscudes i per viure.

Llegir sempre omple, el cor d'emocions i la ment de coneixements. Ens ajuda a tenir criteri i a ser curiosos.

Us desitjo que passeu molt bona Diada de Sant Jordi i que gaudiu d'un bon llibre sempre que sigui possible. Us asseguro que jo ho faig i ho continuaré fent.

Rosa M. Manchobas Carreño

Professora de matemàtiques de l'INS Jaume Huguet

XXVII Premis Literaris
Sant Jordi 2024

POESIA

Premi Carles Magriñà

Categoria A:

Primer premi *Els tractors i la vaga*, de Jan Trilla Martínez

Accèssit *Un nou món*, de Cloe Dethise Moreno

Categoria B:

Primer premi *Paraules mudes*, de Mar Santó Buenaventura

Accèssit *Danses de roselles*, de Laia Ferreiro Fossas

Categoria C:

Primer premi *La delicadesa de la fúria*, d'Oksana Zagayko

Accèssit *Una lluita silenciosa*, de Valeria Casado Broceño

Premi Federico García Lorca

Categoria A:

Primer premi *Lagrimas cada vez que te veo*, de Ivet

Mañas

Accèssit Medea Agapie (1º ESO C) por *La rabia*
compartido con Erika Moral (1ºESO C): *El mar*.

Categoria B:

Primer premi *El último aliento*, de Ínari Mascuñan Tusell.

Accèssit *Amor de madre*, de Greta Rué.

Categoria C:

Primer premi *Melodía nocturna*, de Helena Jubany.

Accèssit *Contemplaciones*, de María Luisa Lorente.

PROSA

Premi Narcís Oller**Categoria A:**

Primer premi

Cendra i foc, de Sara Taider

Accèssit

Tot per culpa de la REM; de Neus Contijoch
Sas**Categoria B:**

Primer premi

Desitjos, d'Inés Morgado Rodríguez

Accèssit

Boira d'hivern, d'Ivett Entrialgo Almansa**Categoria C:**

Primer premi

L'últim viatge de l'avi Eduard, de Lucía López
Martínez

Accèssit

Jana, tulípes i l'estel fugaç, d'Isona Ferré Cebrian**Premi Miguel de Cervantes****Categoria A:**

Primer premi

Sant Jordi, de Sílvia Redondo Català 2 ESO E

Accèssit

*Desierto***Categoria B:**

Primer premi

Pensando como un verdadero dios, de René Blanco

Accèssit

Un tesoro perdido, de Alia IQBAL**Categoria C:**

Primer premi

En un pequeño pueblo de la costa, de Laia
Camell

Accèssit

*Sala Oscura, Sangre Fría: El Escape del**GIEH*, de Martí Magrané

Premi Carles Magriñà
de poesia

PREMI, CATEGORIA A
JAN TRILLA MARTÍNEZ
1R ESO B

ELS TRACTORS I LA VAGA

El Josep menja un *bocata*
mentre espera amb il·lusió
que els tractors deixin la vaga
per deixar passar el camió.

Mentre espera amb paciència,
tot lligat amb el cinturó
no li deixa la consciència
investir cap tractor.

Les taronges de València
han d'arribar a Mercabarna,
però cal prendre paciència
i no espatllar aquesta vaga.

Els pagesos catalans
han de guanyar-se la vida
per això no cal ni dubtar:
donem suport a la pagesia.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
CLOE DETHISE MORENO
1R ESO B

UN NOU MÓN

Quan entres en un bosc,
què sents?
Curiositat, por, felicitat...
No ho sé.

No saps el que et trobaràs
darrere de la natura.
Mai ningú sap el que es trobarà.

Però per què volem una nova natura,
una nova vida, un nou món?
Si acabarà com el que tenim ara.

Sense contaminació i sense maltractament...

Jo quan entro en un bosc sento felicitat.

PREMI, CATEGORIA B
MAR SANTÓ BUENAVENTURA
3R ESO A

PARAULES MUDES

Quan el cor s'esmicola amb dolor,
i els somnis es desfien com el fum,
sents com la vida perd el color,
i el silenci et xiuxiueja sense rumb.

Les paraules mudes, sense veu,
els petons són ara cendres fredes,
recordant el temps que ja no és teu,
i el vent s'endú els records alegres.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
LAIA FERREIRO FOSSAS
4T ESO A

DANSES DE ROSELLES

Les roselles comencen a dansar
quan la melodia del vent comença a sonar.
Elles vermelles es van posant
en veure que tothom les està observant.

El cant dels ocells les comença a acompanyar
i uns grills amb ritme comencen a cantar.
En veure que a tothom els està agradant,
la vergonya van abandonant.

Per cada ball que fan, un pètal van deixant.
I el vent, amb compte, se'ls va emportant.
Amb un últim ball com a comiat,
deixen a tothom amb un somriure gravat.

Quan la nit en silenci s'ha quedat
i les estrelles s'han despertat.
Van deixant el cel il·luminat
amb la màgia d'aquell ball encantat.

Les roselles, ara sense pètals s'han quedat,
però la bellesa no se n'ha anat.
Sota la llum de la lluna, encara radiants,
es veu el seu esperit elegant.

En l'esperança d'una nova primavera,
les roselles descansen amb espera.
Comparteixen l'abraçada de la terra,
que sempre els ha estat sincera.

PREMI, CATEGORIA C
OKSANA ZAGAYKO
1R BAT A

LA DELICADESA EN LA FÚRIA

Una flor atrapada en la tempesta
navega en una mar d'emocions.
Fràgil contra la fúria del vent,
els pètals dansen violentes cançons.

Com sobreviu, tan fràgil, tan delicada,
en aquesta tan crua batalla?
A punt de ser cruelment trencada,
l'esperança amb les arrels és abraçada.

Sota la foscor temorosa del cel,
gotes de pluja el seu cos enreden.
Per què plora, la petita floreta?
Ofegada en l'amargor del temor, es perd.

Cada gota és un rastre de tortura,
cada ràfega del vent, un sospir que perdura,

cada tro, un crit de desesperació.

Quan serà la pau la seva única preocupació?

Enmig d'aquesta lluita que eterna sembla,

una llum interior brolla i manifesta

l'esperança, la il·lusió es desplega,

ja que després de tota tempesta,

la vida, amb colors intensos, s'emplena.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
VALERIA CASADO BROCEÑO
1R BAT C

UNALLUITA SILENCIOSA

En el rierol del temps, el meu avi batalla,
lluitant en silenci, amb la força que l'embolcalla.
Els seus passos, més febles, però el cor, encara fort,
com un far en la nit, que il·lumina el port.

Els seus ulls cansats, però plens de llum,
segueixen mirant endavant, buscant un camí comú.
Les seves mans, un testimoni d'un cor valent,
que esgrimeixen la vida amb fermesa i talent.

En les seves paraules, una melodia d'esperança
que ressona en l'ànima, com una dolça balança.
El seu somriure, com un raig de sol en la pluja,
ens recorda que, malgrat tot, l'amor és la nostra bruixa.

Cada dia és un repte, una nova aventura,
on la seva força és la nostra arma més pura.
En aquesta batalla, tots som soldats al seu costat,
amb el cor ferm, amb el somriure més fidel i lliurat.

Així, amb cada alè, amb cada abraçada,
li donem forces, esperança renovada.
Perquè el meu avi, en aquesta guerra invisible,
és un heroi, un guerrer, amb coratge indomable.

Premio Federico García Lorca
de poesia

PREMIO, CATEGORIA A
IVET MAÑAS
2N ESO A

LÁGRIMAS CADA VEZ QUE TE VEO

Lágrimas cada vez que te veo
siempre escuchando nuestra canción.

Evidentemente aún te deseo
sentada llorando en un rincón,
rememorando nuestro paseo,
cuando me abriste tu corazón,
cuando sentía ese cosquilleo.

Para todo hay una explicación,
pero para esto no la veo.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
MEDEEA AGAPIE
1R ESO C

EL MAR

En el horizonte azul, el mar se extiende
un lienzo infinito de un azul profundo
susurra secretos que el viento comprende
bañando las costas con su eterno mundo.

Sus olas danzan con un ritmo constante,
abrazando la arena con su vaivén
en cada cresta, un gran sueño resonante,
se pierde en el infinito en un santiamén.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
ERIKA MORAL
1R ESO C

LA RABIA

La rabia siempre está ahí,
y desde que aprendí,
que estaba para sufrir,
aunque lo puedas escribir.

Mas no puedo resistir,
esta furia que hay en mí,
es lo que me hace sentir,
que yo ya no puedo vivir.

PREMIO, CATEGORIA B
ÍNARI MASCUÑAN TUSELL
3R ESO B

EL ÚLTIMO ALIENTO

Hace tiempo, surcaba el cielo. Ahora, moribundo, yazco en el
suelo.

 Mi desventurada alma, busca con calma
 el portal para cruzar

 y, en el otro mundo, encontrar su lugar.

 Mientras mi sangre se derramaba, de la tierra húmeda se
 alzaba

 una flor hermosa,

 una blanca rosa.

 ¿Blanca? ¿No era roja? No, se teñía de ese color al aumentar
 mi dolor.

 Entonces lo sentí,

 la muerte venía a por mí. Mi magia se agotaba

 y la vida se me escapaba.

 La princesa se giró

 y llorando vio

el último palpitar de mi corazón, el último aliento del dragón.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
GRETA RUÉ
3R ESO A

AMOR DE MADRE

Desde el día que nací
tu estuviste allí
no me has dejado nunca sola
aunque trabajaras a todas horas
siempre he tenido un plato en la mesa
y me tratas como una princesa.

Por la noche siempre un beso
que me protege durante la noche
que sin él no duermo, confieso.

Nunca me he parado a pensar
por todo lo que tuviste que pasar
No he valorado tu trabajo,
tu sentimientos ocultaste debajo
para verme volar

Tu amor por mí es el más fuerte que existe
porque aunque da miedo nunca te fuiste
detrás de cada desmadre
siempre habrá un amor de madre.

PREMIO, CATEGORIA C
HELENA JUBANY
2N BAT A

MELODÍA NOCTURNA

En la oscuridad de la noche silente,
se escuchan los suspiros de la Luna,
que brilla con un resplandor diferente,
iluminando la tierra con amargura.

Pues la Luna tiene envidia,
de tu cara y tu sonrisa,
Y por la mañana, con prisa
vuelve a su casa remisa.

En el murmullo del mar se encuentra ella,
bailando entre las olas, con gracia y bella.
Me acerqué y en su mirada encontré ese fulgor,
y comprendí por qué la Luna tenía tanto temor.

ACCÉSIT, CATEGORIA C
M LUISA LORENTE
1R BAT A

CONTEMPLACIONES

Pájaros vuelan en el azul cielo,
caballos trotan en el verde campo,
hojas de árboles danzan con encanto.
corazón, amplificas lo que siento.

Suave brisa fría como el hielo,
tranquilo está el hermoso lago,
es un paisaje que deleita tanto,
no se puede explicar el sentimiento.

Florechitas endulzan el ambiente
esponjosas nubes figuras forman
esto es realmente el paraíso.

Una nueva sensación floreciente
al contemplarte emociones brotan,
a tu lado estar yo necesito.

Premi Narcís Oller
de narrativa

PREMI, CATEGORIA A
SARA TAIDER
2N ESO C

CENDRA I FOC

En una nit negra com la cendra, el detectiu Harnold s'encaminava cap a la comissaria. Amb passos pesants, es va fer un cafè mentre saludava els seus companys amb somriures falsos. “Quin dia de merda!”, va pensar. El seu únic consol era el sopar i la cervesa, que prometien una llarga nit de laments. “Acabem amb aquest assumpte”. Va caminar pel passadís fins a arribar a la seva oficina, una petita habitació desordenada i claustrofòbica plena d'embolcalls i caixes de menjar ràpid. Fent-se espai entre totes les escombraries, va agafar l'expedient deixat curiosament sobre les bosses de patates i el va mirar per sobre. Quasi que va riure quan va veure la paraula “Interrogatori” a la portada. “Quina ximpleria!”. L'havien fet venir només per interrogar un borratxo o un drogoaddicte? Va maleir la seva sort i va encaminar-se a la sala d'interrogatoris, no sense abans arreglar-se la camisa. Quan va obrir la porta, l'olor de cremat i alguna cosa més li va arribar

com un cop de puny. Alguns records van centellejar ràpidament per la seva ment, però va sacsejar el cap i va entrar a la sala. L'habitació, d'uns colors grisos depriments, tenia dues llums febles per donar-li un aspecte aïllat. Al mig de les quatre parets, hi havia una taula de plàstic i dues cadires. Va estudiar la cambra molt interessat, una tàctica per ficar nerviosos als delinqüents. Quan va fixar els ulls en la figura còmodament asseguda, va contenir la respiració. El senyor l'observava amb una mirada intensa, com si ell fos l'amfitrió i el detectiu, un convidat. Va sentir els seus ulls sobre ell mentre s'asseia. La fortor d'abans no feia justícia a la pudor que flotava a l'aire, una mescla de sang i cendra. Una vegada amb l'home davant, el va estudiar atentament. El seu cabell marró estava cremat en algunes zones i mostrava mides irregulars. La cara, tot i que estava bruta d'alguna cosa negra, estava lliure d'imperficcions. Els ulls de l'individu, negres com la nit més fosca, mostraven cicatrius i secrets obscurs. Però el que més va cridar l'atenció del detectiu va ser la descosida cicatriu del braç. Va evitar gratar-se la mà i va començar amb les preguntes reglamentàries.

— Com et dius? —La pregunta, irrellevant i estúpida, va fer sentir avergonyit Harnold. Va estossegar, intentant ignorar l'incòmode moment.

Inesperadament, el senyor va riure. Un soroll histèric i mancat de vida.

— No creus que és innecessari? No vols saber per què has deixat la teva anodina rutina per interrogar un simple home? La pregunta va deixar confós el detectiu. Podia saltar-se el protocol i acabar amb aquella bajanada, o podia continuar intentant ser legal i arribar a casa ben entrada la matinada. La decisió era fàcil.

— Endavant, expliqui's. —Va sonar apàtic, tot i que li tremolaven les cames.

— Fa uns dies, hi va haver un incendi en un edifici de la zona de “Springs”. Segons les autoritats, van morir 30 de les 47 persones que hi habitaven—. La irritació amb la qual ho va contar va commoure Harnold.

— I que hi té a veure, vostè, en tot això? —El somriure pervers que li va dedicar l'interrogat va fer que la pell se li fiqués de gallina.

— Jo vaig provocar l'incendi —Ho va dir tan alegre, que poc va faltar perquè Harnold es tapés les orelles amb les mans i s'amagués d'aquell monstre. Les cames li van començar a tremolar violentament i la vista se li va ennuvol·lar. Sense saber com, va asserenar-se i, amb una ràbia continguda, va continuar.

— Com ho va fer?

— He d'admetre que em va costar, malgrat la meua experiència. En el meu dia lliure, em vaig fer passar per un tècnic i vaig passar casa per casa d'aquell edifici per aplicar un producte que realment era benzina. Quan em van preguntar per l'olor, la vaig atribuir als químics. Ningú va dubtar, sobretot tenint en compte que els habitants eres avis i mares drogoaddictes amb criatures. A la nit, vaig envoltar l'edifici de combustible. Quan va començar l'espectacle, vaig amagar-me

per gaudir cada expressió de por, cada crit d'agonia quan el foc va entrar amb contacte amb les seves pells.

Va continuar parlant, però el detectiu no l'escoltava. A poc a poc, va anant assimilant-ho tot. La gravetat dels fets li va colpejar la cara. Un horror va penetrar fins als seus ossos i uns espasmes van recórrer el seu cos. L'habitació semblava 10 vegades més petita i la fortor de sang dificultava la seva respiració. Va sentir com tota la pell li picava i va sofrir un atac de pànic. El seu pit es sacsejava brutalment i va estar una estona així, entre la bogeria i el seny. Va obrir l'expedient i quasi va vomitar. El senyor era bomber. Va aixecar-se, incapaç de seguir. Va notar com l'home observava la fitxa, i l'anava a insultar, quan va es va adonar que mirava la seva mà. La mà on tenia una cremada irritada i fastigosa. Va sortir de la sala ràpidament, fins que es va trobar a l'entrada casa seva.

Quan va obrir la porta, va deixar que els records l'abordessin. Va recordar l'incendi que el va deixar orfe, les hores a l'estació de policia que va ser interrogat. Un fragment d'un senyor amb mirada preocupada que el salvava després que saltés del balcó

per fugir del foc el va fer cridar de terror, de pànic. Havia tingut aquells ulls a sobre feia uns instants.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
NEUS CONTIJOCH SAS
1R D'ESO D

TOT PER CULPA DE LA REM

Hi havia una vegada una noia. Una noia a qui li agradava molt construir i inventar coses noves i útils. Una noia que tot just havia acabat de construir el seu invent. Una noia que es deia Nora. Una noia que es disposava a salpar a la mar amb la seva magnífica REM. La Nora li deia així, a la seva barca. Per què? Molt fàcil: havia inventat un sistema que feia que els remes de la barca remessin sols. I, tot això, aprofitant la llum solar! Passats uns vint minuts navegant, la Nora es va adormir. Notava l'escalfor del sol a la cara i sentia la remor del mar. Toc! Un cop és el que va fer que la Nora es despertés en sec. Què passava? On era, la costa? El mar s'embravia. Toc! Un altre cop! (Toc!) I encara un altre! La Nora s'estava posant nerviosa. No entenia res. Toc! Al quart cop, la barca va cedir i es va tombar. La Nora va començar a fer tombarelles i més tombarelles a sota l'aigua. Com va poder, va sortir de l'aigua i va pujar a la barca, encara capgirada, tot i que surant. Del

cansament, de l'avorriment i esperant que tot el que havia succeït fos un somni, es va anar adormint a poquet a poquet.

...

El cel. La sorra. La roba humida. “On soc? Quin dia és? Com he arribat aquí? Què ha passat?” Va ser el primer que la Nora va veure, notar i pensar quan es va despertar. Es va adonar que estava assedegada. “Hi ha aigua, aquí? I menjar? Hi viu algú?” Ara, però, calia inspeccionar la zona per saber on havia anat a parar.

Era en una illa bastant petita envoltada d'aigua salada. Hi havia arbres, per tant, bé hi havia d'haver aigua doça, en algun lloc, oi?! I, al mig, un turó. Va pensar que, si hi pujava, tindria millor visibilitat. Un cop a dalt, calia posar-se mans a l'obra, va pensar la Nora, i es va treure la seva llibreta i un llapis de la butxaca interior de la jaqueta.

Va dibuixar un mapa de l'illa. A mesura que anés investigant, hi aniria afegint detalls. Per ara, tenia les platges, el turó, els boscos i unes pedres grosses. De seguida va baixar i va començar a inspeccionar la zona. Va començar pel bosc del sud. Era un bosc maco, hi havien moltes flors que no havia vist mai. I, què era, allò? Un esbarzer! Amb mores! En va collir unes quantes quan... POM, POM, POM! POM!

Què era aquell soroll? No semblava un humà, ni un animal. Una ombra se li anava apropant... fins que es va convertir en... aaaaaaah! una... tortuga gegant!? La Nora va arrencar a córrer més ràpid que mai en la seva vida, però.. Ai, mare, una altra! L'havien acorralat! Com en sortiria, ara, d'aquesta? Un moment... semblava que les tortugues no la volien atacar... I si... I si només volien... que les acariciés? Ho va provar i, mare meva, si els va agradar! Com xalaven, aquelles tres tortugues! La Nora, de seguida va entendre que l'únic que volien era companyia! Que maques i agradables que eren! La van portar cap a l'altra punta de l'illa. Per què la portaven cap allà? Ostres! Hi havia un rierol! Quina aigua més bona! Va comprendre que, si ella cuidava a les tortugues, elles li tornarien el favor. Les va seguir fins a un arbre del qual sortia un fruit que no havia vist mai, però increïblement bo!

...

A la nit, la Nora va encendre un foc per a totes i les tortugues li van portar peixets que la noia va coure al foc. Quin tiberi, aquella nit! De postres, a més a més, es van menjar unes mores de l'esbarzer que la Nora havia trobat unes hores abans. A canvi, les Tres Mosqueteres, (així és com havia anomenat la Nora a les tortugues) van acompanyar la noia a

una cova petita però agradable que hi havia prop de la platja. Aquella nit va poder dormir tranquil·lament. L'endemà van esmorzar nyams (així havia anomenat la Nora a aquell fruit tan bo) i, tot seguit, la Nora va començar a dibuixar tot el que havia vist el dia abans al mapa de l'illa. Mans a l'obra! La Nora va fabricar estris i eines amb materials que va anar trobant per a idear alguna cosa per a sortir de l'illa. Les Tres Mosqueteres la van estar ajudant fins que es va fer fosc i van tornar a fer el foc a la platja. Ja no li desagradava tant, això, a la Nora!

...

Aquesta és la rutina que van seguir la Nora i les seves noves amigues els següents tres dies. A la Nora li començava a preocupar no sortir d'aquella illa, però intentava no perdre l'esperança. Al dia que feia quatre (la Nora ja no sabia si era dilluns, dimarts o dimecres), la seva invenció ja tenia forma: a simple vista, semblava un rai normal i corrent, però, si t'hi fixaves bé, era molt més complex. El més difícil era poder arribar allà on volia arribar. La Nora va fer càlculs: va marxar de casa, més o menys, cap allà a les deu. Quan es va despertar a la cala de l'illa, el sol estava al seu punt més alt, així que devien ser al voltant de les dotze. Per tant, devia haver estat navegant durant dues hores! “Bé”, va pensar “suposo que

servirà si arribo a qualsevol lloc habitat.” “Segur que, un cop hagi arribat a algun poble, algú m’ajudarà a arribar a casa”. Va decidir passar una nit més a l’illa i marxar l’endemà a trenc d’alba, li aniria millor.

...

Un cop tot a punt, la Nora es va despedir de les Tres Mosqueteres i es va fer a la mar.

Estava nerviosa i espantada, i molt, però encara li quedava una mica d’esperança. Va comprovar-ho tot, inclosa la barqueta que havia preparat amb els materials de per allà.

...

La Nora ja començava a patir. Feia una hora que havia marxat de la seva illa i encara no albirava terra ferma. A més a més, s’aproximava una tempesta!!! Començava a pensar que no en sortiria viva, d’aquella aventura. “Bé”, va pensar, “sempre puc fer mitja volta i tornar a l’illa; però esperaré una mica més.” Si la cosa no millora, giraré cua”. Espera... Què era allò?!? “Em penso que ja em queda molt poquet per arribar a port!”. Cada cop estava més contenta! Però... es va emportar un gran disgust quan van caure les primeres gotes del cel. I si no arribava? De seguida va veure clar que allò que veia al fons no era terra ferma, sinó un creuer! Va començar a moure molt els

braços perquè la recollissin. Per sort, la van veure i la van poder pujar (una mica amb penes i treballs, però ho van aconseguir!). El primer que va fer la Nora va ser informar-se d'on anava el vaixell. Anava a Itàlia, però feia escala a França, on podia agafar una altra embarcació, enrolar-s'hi com a treballadora i arribar a Catalunya! La pròxima setmana seria atrafegada, eh! I, al final, tot per culpa del seu propi invent, tot per culpa de la REM!

PREMI, CATEGORIA B
INÉS MORGADO RODRÍGUEZ
3R D'ESO E

DESITJOS

L'amor, tan sorprenent i inefable. No sols es tracta d'una emoció, va molt més enllà. Aquest afecte que es crea amb una sola mirada, una carícia, fins a una simple paraula comporta a sentir allò que es denomina com a amor. És massa difícil descriure el que un sent parlant d'això. Hi ha qui diu que el primer que sents és un pessigolleig a l'estómac, papallones voletejant dins de tu. Alguns diuen que és necessari, altres, que l'amor no se sol trobar mai. No pots estimar sense voler-te a tu mateix, pura lògica, per què. De què et serveix apreciar a una altra persona, si ni tan sols t'has parat a pensar en tu? Voler és trobar en la felicitat d'un altre la teva pròpia felicitat. Pots tenir una gran estima a les teves amistats i a la família, però hi ha un petit contratemps quan parlem de romanticisme. És un altre tipus d'amor, no hi ha dubte, és bastant diferent. Clar que si parlem sobre aquest tema cal tenir en compte algunes coses, petits moments que passen quan un està enamorat. Despertar i que en el primer que pensis sigui en

aquella persona, no poder treure-te-la del cap en tot el dia. Veure-la i fer que els teus ulls i els seus facin un contacte visual tan profund que arribis a perdre't en la seva mirada, buscant respostes al que més t'angoixa, si el teu amor serà correspost de la mateixa manera que desitges.

Fa molt temps enrere, un noi de trets atractius, de cabells castanys com la tardor, igual que els seus ulls, es va enamorar bojament d'una noia. Tant és així, que volia fer el necessari perquè ella s'adonés de la seva existència, encara que ell era molt tímid i no s'hi atrevia. En el primer instant que ell la va veure entrar per la porta de la seva cafeteria preferida, va creure completament en l'amor a primera vista. Una vibració, una sensació elèctrica li va recórrer per tot el cos fent d'això un calfred. No tenia el valor suficient per poder parlar amb ella; només l'observava detingudament mentre es prenia el seu cafè, preguntant-se així quin sabor tindrien els seus llavis, aquest color rosat tan sols li provocava una atracció inevitable, tant com un imant. Encara que els seus llavis no eren l'única cosa que ell veia atractiu en aquesta noia. Els seus cabells llargs i daurats com l'or, els seus ulls verds com la primavera mateixa. Era impossible no fixar-se en el centelleig que

produïa la seva pell blanca com la llet i els seus moviments senzills i delicats que semblava que en qualsevol moment s'anava a trencar en mil bocins.

Cada dia anava al mateix lloc a la mateixa hora només per a trobar-se amb aquella persona imprescindible per a ell. No podia evitar-ho, ella s'havia convertit en la seva rutina, havia de veure-la cada dia, era gairebé tan necessari com l'aire que ell mateix respirava.

Així va ser gairebé durant un mes, en què s'havia preguntat cada dia si havia de dir-li alguna cosa, i per petites possibilitats que hi havia, ella podria accedir a ser la seva estimada. Va treure tota la seva audàcia com va poder, va anar fins on estava ella asseguda i va preguntar si podria asseure's al costat d'ella. Ell, amb un somriure d'orella a orella, alegrant-se de la resposta d'aquesta noia, va agafar la cadira més pròxima possible i es va asseure al seu costat. Les seves mans suaven i el seu cap no parava de donar voltes. Va tractar de treure tema de qualsevol cosa, i quan ella parlava, ell s'adonava que la seva veu era càlida i fina. En va voler saber encara més, li va preguntar coses sobre ella. Tot va ser perfecte fins a l'hora que ella havia d'anar-se'n: tots dos van quedar en què demà es tornarien a veure. Aquelles dues setmanes van ser les millors

de la seva vida, fins que ell s'hi va declarar. Ella semblava feliç, contenta, aclaparada i en tan sols cinc segons recorreguts el va agafar de la cara, s'hi va acostar i va fer que els seus llavis s'unissin i en fessin un. El seu petó era tan apassionant, exquisit i commovedor que cap dels dos desitjava apartar-se de l'altre. Van estar així durant uns segons fins que la falta d'aire els va haver de separar. Es van mirar fixament als ulls, i el noi, rebotant de felicitat en cada petit porus de la seva pell, es va sentir com si hagués unit l'última peça d'un trencaclosques o fins i tot com quan ets un nen i és el teu últim dia de col·legi. Era tan feliç, fins que de sobte...

Pip pip, pip pip, pip pip! Aquest va ser el fatídic so ensordidor que determinava tal com era i havia de ser la seva vida realment. Va etzibar una manotada fortament a la seva alarma. Es va aixecar i va vestir-se per tornar a la seva avorrida vida que tant odiava i cada segon que transcorria era encara més nefast que l'anterior. Desitjava el que el seu somni mostrava, encara que no fos cert, anhelava de tot cor arribar a viure aquests moments ficticis. Això el va portar a fer-se una pregunta sobtada: si el món té tant d'amor, com és que jo haig de sofrir les pitjors causes que comporten somiar el que més desitjo, això que molts diuen, amor?

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
IVETT ENTRIALGO ALMANSA
4T D'ESO A

BOIRA D'HIVERN

A dalt d'una muntanya, als afores de la ciutat, hi vivia un pescador amb la seva filla. El pescador s'aixecava cada dia aviat per anar a pescar. Era un home alt i prim, amb els ulls blaus com el cel i els cabells arrissats i del color de la mel. La seva filla Berta, en canvi, tenia els ulls foscos com la nit i els cabells llisos i del color la xocolata negra.

Em dic Berta i acabo de complir quinze anys. Visc amb el meu pare en una cabana molt bonica. La meva mare ens va abandonar quan jo era petita i el meu pare és l'única família que tinc i l'estimo molt. Fa poc va ser el meu aniversari i, com que ja soc gran, el meu pare em va portar a pescar. Ens vam aixecar aviat per poder aprofitar el dia al màxim. Vam agafar les canyes i tot el necessari i vam anar al port. Normalment, em quedava a casa fins que era l'hora d'anar al mercat a vendre el peix, però aquell dia va ser diferent. Ens vam divertir molt pescant i després vam anar com de costum

al mercat a vendre el que havíem pescat. Va ser un gran dia i a partir d'aquell moment hi vam anar tots els dies junts.

Un dia, el pare va caure malalt i no podia aixecar-se del llit; per tant, havia d'anar tota sola a pescar. Era un dia boirós d'hivern, era arriscat anar-hi tota sola, però necessitava diners per als costosos medicaments del meu pare. Vaig agafar una llanterna, la canya de pescar i vaig acomiadar-me del meu pare amb un petó a la galta. Vaig sortir de casa i vaig arribar al port desert, on ni tan sols hi havien els gats de sempre que demanaven menjar als pescadors. Era una idea dolenta, però d'igual manera vaig llevar àncores i vaig dirigir-me cap al profund i obscur mar. No volia perdre el meu pare també.

De sobte, una gran boira s'apropava i no semblava una boira normal. Va començar a fer molt de vent, les canyes de pescar van sortir volant i jo m'agafava com podia a l'embarcació. El vent va dissipar, però la boira no se n'anava. Volia tornar a casa, però ja m'havia desorientat i no veia la costa. Vaig començar a remar sense rumb i vaig aconseguir sortir de la boira, però era a mar obert. Vaig decidir deixar de remar per no desaprofitar energies. Sense voler em vaig adormir.

De sobte, em desperto amb un cop. He arribat a una illa desconeguda i estic envoltada d'una mena de tribu que sorprenentment parla el meu idioma. Em van portar a la seva petita població i em van donar menjar i aigua. M'assec en un tronc mentre observo els voltants. De cop i volta veig un grup de nois de la meva edat que estan pegant un noi del grup. M'aixeco i els dic que parin i porto el noi perquè s'assegui al tronc amb mi.

-Per què t'estaven pegant? -Pregunto amb curiositat.

-Tota la tribu se'n riu de mi perquè no tinc família i soc diferent perquè vull aprendre a pescar i no vull caçar a la selva

-va respondre aflight-. Em dic Marc, i tu com et dius?

-Jo em dic Berta -responc amablement.

-Com has arribat aquí? -Va preguntar en Marc curiós.

Li explico tot el que m'ha passat i ell m'escolta amb atenció.

-Aquella boira és la boira d'hivern. Hi ha una llegenda que diu que qui troba aquella boira i la travessa és portat on més ho necessita. Tu necessites salvar el teu pare i jo puc ensenyar-te un antídoto per curar-lo. La meua tribu és molt bona fent antídots i jo en vaig aprendre les receptes -diu en Marc convençut.

Va portar-me en una cova i va encendre un foc per posar-hi una cassola de ceràmica i afegir-hi unes plantes de les quals va explicar-me'n els seus noms i on trobar-les. Va afegir aigua i em va donar la medicina en un pot.

-Moltes gràcies, Marc. T'estaré eternament agraïda. Hi ha alguna cosa que pugui fer per tu?

-Podries ensenyar-me a pescar? -va preguntar emocionat.

-És clar que sí, però ara no tinc canyes de pescar ni els materials per fer-ho. Els vaig perdre a la boira. Però si vols venir a viure amb mi i el meu pare, allí tenim moltes coses i te n'ensenyarem.

-Moltes gràcies Berta, de veritat.

Vam agafar la barca i vam remar fins que vam arribar a la boira. La vam travessar i vam arribar al port de la ciutat, que tant havia trobat a faltar. A l'arribar a casa li vam donar l'antídot al pare i, sorprenentment, va funcionar.

En Marc va aprendre a pescar i es va quedar a viure amb nosaltres. Tres anys després vam sortir a pescar en Marc i jo. De cop i volta en Marc em va agafar les mans i em va dir.

-T'estimo Berta, com no t'has imaginat mai!

Va treure un anell fet a mà i em va preguntar:

-Voldries casar-te amb mi?

-Sí, sí... Ho vull! -vaig xisclar emocionada.

Ens vam casar a la platja fent una petita cerimònia amb el meu pare. Vam tenir dos fills i els vam posar el nom honorant com ens vam conèixer. La nostra filla Boira i el nostre fill Hivern són dos nens preciosos.

Ara que ja sabeu la meva història m'agradaria dir-vos unes últimes paraules:

«Per molt densa que sigui la boira continueu endavant perquè sempre hi ha un final on hi ha sol i felicitat».

PREMI, CATEGORIA C
LUCÍA LÓPEZ MARTÍNEZ
2N BAT B

L'ÚLTIM VIATGE DE L'AVI EDUARD

En un petit poble rural hi vivia l'avi Eduard, un home humil, savi i apreciat per tots, que des de ben jove havia treballat de conductor d'autobusos.

Mesos enrere li havien diagnosticat Alzheimer, notícia que va ser impactant per a tota la família, especialment per a mi, el seu net Ricard. Des que tinc memòria recordo que l'avi sempre m'havia explicat les seves aventures al volant de l'autobús i tots els llocs que havia visitat conduint-lo. Sempre ha sigut la figura més important per a mi i el meu objectiu a la vida és arribar a ser com ell algun dia.

Recordo que cada dia, quan sortia de l'escola, anava a casa seva fins que la mare sortia de treballar i venia a buscar-me. Aquelles tres hores que passava allà em passaven volant, amb les anècdotes que m'explicava l'avi. Cada una d'aquelles històries les escrivia amb detall en un vell diari que vaig trobar a l'armariet del menjador de casa, i les rellegia cada nit, immers en tot el que havia viscut l'avi. Encara que totes em

fascinaven, la meua preferida sempre havia sigut el cop que va conduir fins a un poblet perdut enmig del no-res i es va haver de quedar a dormir en un camp de flors perquè se li va fer tard per tornar a casa; necessitava descansar ja que l'endemà havia de portar amb l'autobús a uns nens que marxaven de colònies amb l'escola. Com que era de nit i estava cansat, li va passar per alt apreciar el lloc on es quedaria a dormir. Quan la claredat del sol va començar a penetrar en els seus ulls i va mirar al seu voltant, es va veure envoltat de precioses i acolorides tulipes que cobrien el seu cos estirat a terra. Encara recordo la brillantor dels seus ulls quan m'explicava aquesta història; gràcies a ella vaig decidir escriure les seves experiències en aquell diari, per tal de recopilar totes les seves experiències, per si arribava el moment en què li detectessin Alzheimer. Així ara sempre podrà recordar tot el que va viure un dia.

A mesura que passaven les setmanes, la memòria de l'avi anava minvant i cada cop recordava menys coses. Tot i que ell intentava que no ens n'assabentéssim, jo que el coneixia com el palmell de la mà, sabia que tot aquest tema l'afectava i veia dins d'ell la por d'oblidar-se de totes les seves vivències. Ell mateix sentia que la seva vida arribava a la seva última estació.

Un dia mentre rellegia les seves històries, em va venir una idea a la ment, igual que aquella era la meua història preferida, sabia que també era la de l'avi, així que vaig rebuscar en el seu calaix de la tauleta de nit fins que vaig trobar el que buscava, les claus del seu autobús. Vaig quedar-me un minut hipnotitzat amb el clauer que penjava de les claus, el que li vaig regalar del meu últim viatge on posava "Sardegna", pensant el que estava a punt de fer.

Sense donar-li més toms a l'assumpte vaig anar a les golfes per agafar una tenda de campanya antiga que guardava de quan el meu pare era jove. No vaig haver de buscar gaire, ja que setmanes abans vaig estar trastejant a les caixes de les golfes i la vaig deixar a mà per si algun cop la necessitava. Aquell moment havia arribat.

Vaig fer les maletes, tant la meua com la de l'avi; hi vaig posar dues mudes, una per a l'endemà i una altra per si de cas, cosa que sempre em recordava l'avi que fes quan marxés a algun lloc de viatge, ja que ell sempre ho feia.

Vaig anar cap al menjador on hi havia l'avi dormint a la butaca de pell que fa sorolls tètrics quan la mous. El vaig despertar i es va sobresaltar fent un salt de la butaca que gairebé forada el sostre. No vaig explicar-li ben bé on anàvem, simplement li

vaig dir que confiés en mi. I així ho va fer. Una hora més tard l'avi estava conduint un cop més per les carreteres de Catalunya mentre jo el guiava. El que l'avi no sabia era que partíem als racons més significatius de la seva vida.

Anàvem sumant quilòmetres mentre l'avi m'explicava històries plenes d'alegria. Vam continuar el que segurament seria el seu últim viatge. A mesura que anava observant el paisatge evocava imatges dels moments viscuts; jo em limitava a escoltar-lo, en silenci, sentint el pes de saber que aquell seria l'últim cop que sentiria aquelles històries explicades amb la seva veu.

Segons el GPS, quedaven escassos quilòmetres per arribar al nostre destí, i l'avi ja tenia una lleugera idea d'on ens dirigíem quan vam arribar vaig veure com entrava als ulls de l'avi la resplendor daurada del sol que es ponia per l'est deixant el cel d'un color rosat igual que el de moltes de les tulipes que ens rodejaven en aquell camp en el qual va dormir l'avi anys enrere en un d'aquells dies que recorria cents de quilòmetres assegut al seient del seu autobús, aquell que per a una persona externa pot ser un simple vehicle però que a ulls de l'avi era el que li donava l'oportunitat de crear tots els seus records.

Vam treure les maletes de l'autobús i ens vam posar a muntar la tenda on ens quedaríem a dormir. Vam seure junts, un al costat de l'altre, sobre l'herba suau quan vaig sentir la pell rugosa i arrugada de la seva mà acariciant-me el palmell. Va parlar amb veu ferma i va dir "El meu petit Ricard, aquest viatge ha sigut un regal per a mi. He pogut reviure el meu record preferit i hi he pogut afegir la teva companyia."

Em va caure una llàgrima pensant que en algun moment no gaire proper ell no recordaria aquell preciós instant, i va ser quan es va apropar a mi amb suavitat i va abraçar-me. El meu cap es va quedar sobre la seva espatlla i vaig sentir la seva olor tan característica, la que feia la colònia que s'havia posat des que tinc ús de raó. Uns instants després vaig separar-me'n i vaig treure'm de la butxaca el petit quadernet i li vaig dir: "Aquest és el meu regal per a tu; està ple dels records de tota la teva vida que tu mateix m'has anat explicant. Amb això vull agrair-te el fet que m'has omplert la memòria amb històries que no he viscut de primera mà però que les sento més a prop que les meves pròpies. Amb aquest quadern sempre podràs recordar la persona que vas ser i totes les teves vivències per tal que no oblidis mai la teva identitat."

Per sopar vam prendre un sobre de caldo preparat mentre sentíem el soroll dels grills com a fons. Vam decidir acomodar-nos dins la tenda de campanya amb un llençol que ens cobria les cames del lleuger airet que entrava per un forat que hi havia i per on es veia el cel estrellat de la nit.

Mentre al meu MP3 sonava la meva cançó preferida, "Every Breath You Take" de The Police, mirava el cabell blanquinós de l'avi i pensava el mal que sentiria quan arribés el dia que no recordés el meu nom, ni tan sols qui soc; però més mal em va fer imaginar que no recordaria qui és ell, la seva pròpia identitat no seria recordada per la pròpia persona que la posseïx. Vaig saber que afortunat que havia sigut de conèixer una persona com l'avi i de poder haver après tant d'ell.

I en aquell moment vaig saber que l'últim viatge de l'avi Eduard no va ser un viatge físic, sinó que va ser un viatge ple d'amor, memòria, records i acceptació de les etapes de la seva vida que no recordaria mai més. I tot i que ell no les recordi, sempre quedarien guardades en lletra impresa al quadern antic de l'armariet del menjador de casa.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
ISONA FERRÉ CEBRIAN
2N BAT A

JANA, TULIPES I ESTEL FUGAÇ

La Jana, la meva filla, em va ensenyar una fotografia que feia molts anys que no veia. D'ençà que va morir la Margarida no havia volgut tornar a veure records que em fessin recordar que no la podria tornar a abraçar.

– Pare, m'escoltes? –em crida la Jana amb una veu dolça.

– Sí, perdona. Què deies?

– T'estava preguntant com era la mare; tant de bo l'hagués pogut conèixer.

– Jana, la teva mare era especial. El dia que la vaig conèixer tot va canviar. La fotografia que m'has ensenyat era del mateix vespre que ens vam conèixer. Els seus ulls marró café em van captivar quan la vaig veure entrar per la porta de l'hostal. La seva pell era blanca i fina com la d'una nina; els seus llavis,

carinosos i vermells; el seu cabell, ros i rinxolat. Vam passar tres dies recorrent tots els carrers i racons d'Amsterdam. L'últim dia, després de llargues converses, la vaig portar a un camp ple de tulipes, les seves flors preferides. La vaig mirar als ulls i, sense pensar-m'ho, li vaig demanar que tornés amb mi a Barcelona, que deixés enrere tot el que tenia a París i vingüés amb mi. Ella, perquè la teva mare era molt atrevida, em va dir: "Si tingués seny et diria que no, però no em quedaré amb les ganes de poder passar tots els minuts del món amb tu; ves a saber si demà ja soc al cel".

L'endemà, cansats del viatge, però amb la panxa plena de papallones pel nou destí que ens esperava, vam fer les maletes per tornar a Barcelona. En arribar-hi, vam passar quatre dies tancats al meu pis sense que ningú sabés que ja havia tornat a casa.

– Però, pare, i els avis no van dir res?

– Els pares de la teva mare s'hi van oposar totalment; de fet, crec que encara em guarden rancor per fer volar la seva filla del niu. Però si et dic la veritat, sort que no els vam fer cas.

Els ens deien que el nostre amor seria com un estel fugaç: intens i curt. Tanmateix, el nostre amor va ser tot el contrari: va romandre com l'estrella més brillant de l'horitzó. Parlant d'estels: recordes la història de l'estel fugaç?

– Estel fugaç? Què dius pare?

– Prepara't Jana, perquè aquesta història supera totes les comèdies romàntiques que puguis llegir mai. Era l'hivern del 1983, la teva mare i jo vam marxar de viatge als Pirineus. Era de nit, feia fred i tot estava nevat. Vam sortir a passejar pels voltants de l'apartament que havíem llogat. Ens endinsàrem en el bosc on ens vam trobar un rierol. Ens hi vam estirar al costat per sentir el so de l'aigua recurrent amb delicadesa totes les pedres i, mentre parlàvem de les nostres inquietuds més íntimes, un estel fugaç va recórrer el cel per sobre els nostres caps. La teva mare em va cridar: “Demana un desig!”. Ràpid vaig pensar i només vaig demanar una cosa: viure amb ella tot el que em quedava de vida. El que la teva mare no sabia és que aquell estel fugaç era el primer que veia i que des de llavors cada estel fugaç que veiés em recordaria a ella. Després de dues hores xerrant vam tornar, vam encendre la llar de foc i

tots dos asseguts a terra vam parlar de tu. Aquell dia vam decidir que, si mai teníem una filla, li posariem Jana; ens vam imaginar com series i tant de bo ella hagués pogut veure que ets tal com ella volia que fossis: la nena més dolça del món.

Algunes llàgrimes comencen a caure pel meu rostre i noto que la Jana me les eixuga amb un mocador de paper mentre em fa una abraçada tendra i càlida. Si la seva mare pogués veure com s'assemblen... Aquell 10 d'abril vaig perdre la persona que més he estimat i estimaré, però va aparèixer a la meva vida un record que sempre em farà pensar que l'amor sincer i desinteressat existeix, i que ella n'és fruit.

Premio Miguel de Cervantes
de narrativa

PREMIO, CATEGORIA A
SÍLVIA REDONDO CATALÀ
2N ESO E

SANT JORDI

Todo estaba tranquilo hasta que llegó una bestia feroz, era tan grande que si te acercabas eras una pulga a su lado.

El dragón no se comía todo lo que encontraba a su paso, por eso el pueblo se extrañó, pero les seguía dando miedo salir de casa, porque no sabían si el dragón les haría daño.

Por eso el rey tuvo la idea de hacer un sorteo con todos los nombres del pueblo y del palacio, para saber quién iría a ver lo que le pasaba al dragón.

Para sorpresa del rey, le tocó a su querida hija, todos estaban devastados por la noticia.

Ya por la tarde, cuando era la hora de ir a la cueva del dragón, la princesa les dijo que la esperaran para la cena porque ella sabía que iba a volver. De camino a la cueva encontró una lanza poco afilada, así que, la cogió y con una piedra la afiló. Cuando llegó a la cueva habló con el dragón y le dijo que ella no le iba a hacer daño, que solo quería hablar con él para saber qué le pasaba.

La princesa le preguntó porqué no se había comido el ganado, a lo que el dragón respondió que no le gustaban los animales ni las personas porqué él solo comía hierba, frutas y alguna verdura.

La princesa se sorprendió, y le dijo que no se preocupara que ella le traería la comida y la cena todos los días a lo que el dragón le encantó la idea y le agradeció su ayuda.

Estuvieron hablando un rato más y cuando empezó a oscurecer el dragón se ofreció para llevar a la princesa a casa. Cuando llegaron, todos se sorprendieron al ver que la princesa estaba viva y que había venido con el dragón, pero antes de que alguien pudiera decir algo ella les dijo que era su nuevo amigo y que ya se lo contaría todo a todos en la cena.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
DESIERTO

PREMIO, CATEGORIA B
RENÉ BLANCO
4T ESO C

*PENSANDO COMO
UN VERDADERO "DIOS"*

Sus ojos verdes brillan, a pesar que la luz de la luna que entra por el ventanal del dormitorio está golpeando la cara de ella, no la de él.

Los ojos de ella son simples, marrón oscuro, más del 50% de la población mundial los tienen así, pero para él tienen algo especial, algo que ella aún no entiende del todo, él, tampoco, pero es ese tipo de cosas que no necesitas entender para saber que son tan buenas que solo te pasarán con una sola persona en la vida.

-Recuerdas cuando ambos teníamos 15 años y la curiosidad me carcomía, así que te pregunté porque siempre te habían parecido tan especiales mis ojos?- preguntó ella, él carraspeó, se movió ligeramente en la cama, haciendo que las sábanas frías de seda blancas que cubrían ambos cuerpos desnudos se

deslizaran suavemente, mandando un leve escalofrío por la espalda de ella. Entonces, él, mientras miraba el techo, habló en un tono bajo, casi relajante...

-Si, recuerdo que tu pregunta me tomó desprevenido. Tengo que admitir que para tener 15 años, me sinceré totalmente...- Él giró su cabeza suavemente hacia su derecha, ahí se encontraba su esposa. Ella lo miraba fijamente, y sin decir una sola palabra, con solo sus hermosos ojos que ante la perspectiva de él, eran inigualables, le estaba pidiendo que volviera a sincerarse respecto a la misma pregunta que le hizo cuando ambos tenían 15 años. Él lleva años a su lado, casi 8 años juntos, así que para él, ella es como un libro abierto cuando se trata de miradas.

- Para mí, tus ojos marrones son especiales dentro de lo simple. Son más oscuros de lo normal, un marrón diferente, sin duda... pero al mismo tiempo brillan al verme, y para terminar, ¡son tus ojos! ¿Qué más podría pedir para que sean perfectos?- Ella quedó igual de satisfecha con la respuesta, aunque sea la misma que recibió hace 8 años, ella está totalmente contenta con la sinceridad de su esposo. Sabe que

es verdad lo que él dice, porque lo conoce y para ella, él es como un libro abierto cuando se trata de su lenguaje corporal. Unos segundos de silencio dominaron el ambiente. A diferencia de lo que muchos podrían llegar a creer, no fue incómodo, fue clave para verificar que en efecto, no había falsedad en las palabras de él. Ella, después de un minuto de total silencio, movió su cuerpo pegando su torso desnudo al de él, también sin una sola prenda que se interpusiera entre ambas pieles, aún un poco sudadas y tibias.

Ella puso su mano en su pecho, apoyó su cabeza en su hombro y puso su pierna encima de las suyas, él puso su brazo derecho alrededor de sus hombros, manteniéndola junto a él y asegurando su cercanía. El ambiente se sentía totalmente relajado, excepto por el corazón de ella, que latía tan rápido que sentía que podría rasgar y arrancar la piel de su pecho.

Solo bastó que dirigiera su mirada hacia su cara y enfocará el perfil de su esposo, que se volviera a fijar por milésima vez en la belleza que para ella, él irradiaba de una forma indiscutible, y así la sensación se duplicara. No sabía si era por la iluminación o justo el momento, pero sus ojos verdes se veían estúpidamente atractivos, sus pestañas perfectas, su nariz

hermosa, sus labios húmedos y su pelo brillante, para ella, él simplemente se veía como un dios irreal. Y después de no poder parar de fijarse en eso, ella simplemente soltó sin pensarlo dos veces lo que por su mente pasaba al instante:

"Como una simple mortal como yo puede estar con un dios tan irreal como tú?"- Y en realidad, lo irónico del asunto, es que para él, ella es una diosa en cuerpo y alma a la cual no estaba dispuesta a soltar ni dejar ir por nada del mundo. Para él, ella es la mujer más hermosa del mundo y está seguro que tuvo que firmar alguna clase de pacto mientras dormía, porque veía irreal que una diosa como ella se interesara mínimamente en él. Sin embargo, esta vez decidió responder de otra manera a esta pregunta, aunque normalmente la respondería con un "que dices? Aquí la diosa eres tú" seguido de un beso en los labios, él respondió de una manera más romántica, perfecta y acorde para ella.

"Porque esa mortal me ama exactamente por quien soy... Esa mortal sabe como me siento respecto a ella. Ella me hace sentir a salvo. Porque esa mortal no esconde quién es cuando ella está conmigo..."-

La respuesta de él la tomó totalmente desprevenida a ella, además de que la hizo ponerse sensible. Se aferró con más fuerza a su cuerpo como si intentara fundirse en el cálido pecho de su esposo y ser uno mismo con él. Mientras ella solo sentía que su pecho iba a estallar, su cara se calentaba y cambiaba de color a un rojo, él volvió a hablar.

- "Para ser una mortal, es demasiado bonita para vivir en este mundo, esa mortal es justo mi tipo... Ella es la mortal a la que yo quiero"- Eso fue suficiente para que ella terminara de ponerse totalmente roja, para que de sus ojos se escaparan unas cuantas lágrimas, para que se preguntara en qué momento había tenido la suerte de casarse con ese dios y para que ahora comenzara a sentir los mismos nervios que sintió el día de su boda.

Por la mente de él, solo pasó que por fin tenía la letra de la canción que llevaba tanto tiempo deseando componer a su esposa. Por la mente de ella sólo pasó una cosa: "bésalo".

Ella se levantó lo suficiente para que su cara estuviera a la altura de la de él, lo miró a los ojos y juntó sus labios con los de él en un beso lleno de sentimientos mientras ambos cerraban los ojos para sumergirse en ese viaje de emociones

que no era la primera vez que vivían, y estaban seguros que tampoco sería el último.

En realidad lo que pasa por la cabeza de ambos no es coincidencia. Por la mente del dios pasa un "Te amo" y por la de la mortal, también, como si estuvieran conectados, aunque simplemente así es tener sentimientos mutuos, reales y verdaderos.

Después del beso particularmente largo y emocional, tanto los ojos de él como los de ella conectaron, y el tiempo se detuvo, el mundo dejó de rodar y en ese momento solo existían ellos dos. Ella se dió cuenta de que su esposo siempre pensaba como un dios, aunque él no se sintiera uno, y él se dió cuenta de que por el simple hecho de haberse enamorado, ya había ganado en la vida.

En un momento dado, después de que el silencio dominara el ambiente, ambos parpadearon al mismo tiempo, y en ese momento el tiempo volvió a avanzar, el mundo siguió rodando y ahora existía más gente en el mundo nuevamente a parte de ellos dos.

Casualmente, el momento se vio interrumpido por una alarma sonando desde el reloj en la mesilla de noche, marcando las 00:00 exactas. En ese momento él se giró hacia la mesilla de noche, apagó la alarma, volvió a mirarla a ella, conectó con sus ojos nuevamente y puso su mano en la mejilla de ella. Con una suave sonrisa en los labios, y una mirada de enamoramiento profundo y orgullo, habló suavemente:

- "Feliz 5to aniversario, cara mia" -

ACCÉSIT, CATEGORIA B
ALIA IQBAL
4T ESO B

EL TESORO PERDIDO

Eran las dos de la medianoche, un grupo de amigos estaban en la arena dorada de la playa Kailua en Hawái. A pesar de las altas horas, la noche dejaba a la vista un cielo pintado de estrellas. Un grupo de amigos bebían, fumaban y jugaban a todo tipo de juegos de mesa delante de una hoguera. La playa solo era para ellos. Luego de un año en el extranjero, Alison y Emma volvieron a donde pertenecían, a su hogar.

Mientras los demás jugaban al clásico Monopolio, Alison se dirigió a por más gaseosas, guardadas en el maletero de su Range Rover. Una fría brisa hizo que sintiera escalofríos, se sentía observada, no dudó en girarse dos veces, miró alrededor, no había nada. Estaba solo a un par de metros de su auto, la luz iba desapareciendo mientras se alejaba. En ese momento sintió a alguien respirar en su nuca, y justo cuando se dio la vuelta... ¡Zas! Ethan estaba por detrás. Mientras Alison lo miraba furiosa, él no paraba de reírse.

- Deberías haber visto tu cara, tenías la cara como si hubieras visto al mismísimo Lucifer. AHAHAH.
- Ten en cuenta que te la devolveré. Venga, ayúdame a cargar las bebidas, me lo debes.

Juntos se dirigieron hacia el auto, en ese momento un grito se escuchó. Ethan y Alison se miraron asustados, pero Alison no se lo creyó.

Emm... ¿Qué ha sido eso?

Ja ja, ya he caído una vez no volveré a caer, tenlo en cuenta.

Juro que esta vez no he sido yo, el ruido viene de esa calle y los demás están lejos de esa calle.

Alison parecía no creérselo, pero los demás se acercaron y todos dijeron que ellos no habían sido.

- Bien, vamos a mirar que hay. — Emma no parecía asustada como el resto, ella era aventurera y curiosa.
- ¿Estás loca? - Abigail, por otra parte, era miedosa.
- ¿Qué? ¿Por una vez que hay algo interesante en este lugar y lo vamos a desaprovechar de esta manera?

Emma tiene razón, no pasa nada si vamos a mirar, total, no encontraremos nada. — Caleb, su media naranja, siempre dándole la razón.

Todos se miraron, pensando en ir o no ir. Finalmente, empezaron a caminar hasta esa calle, no estaba lejos, solo a un par de cuadras de donde estaban. Cuando llegaron vieron una casa vieja y en ruinas. No se lo pensaron dos veces, entraron por un agujero que había en la reja. Caminaron por un camino hasta llegar a una ventana, se escuchaban las voces de dos hombres y una mujer. Agachados, empezaron a escuchar la conversación, lo que parecía ser una discusión sobre... ¿Un tesoro? Se miraron entre ellos, sabían de qué estaban hablando, se trataba de una que hablaba de un tesoro escondido. Estuvieron semanas buscando, pero se rindieron, ya que pensaban que nunca lo iban a encontrar. Al instante, la puerta se abrió, todos pegaron un brinco, pero ninguno de los dos hombres se dio cuenta. Los hombres empezaron a caminar, alejándose cada vez más.

- Es aquí chicos, está aquí el tesoro. ¿Se acuerdan de todo el mapa que hicimos para encontrarlo? Pues recordando ahora el nombre de la casa, se me vino a la

cabeza que en el diario que nos dio tu abuelo, Alison, estaba el nombre de este lugar. Deberíamos entrar. Por lo que leí, está en el sótano.

- ¿Qué? No, no vamos a entrar, nos podrá detener la policía. Además, estuvimos buscando durante meses, no vamos a encontrar nada.
- Si lo vamos a hacer, ese tesoro es nuestro, mañana por la noche, nos reunimos aquí, os diré todo lo que tenemos que traer.

Al día siguiente, todos se reunieron en la casa. No tuvieron que forzar la puerta, entraron sin preocupaciones. Dentro estaba oscuro, se separaron por dos grupos, unos vigilaban y los demás entraban. Encontraron el sótano y bajaron, las escaleras de madera chirriaban, así que tenían que bajar despacio. Emma y Caleb vigilaban, estaban mirando a sus alrededores, cuando se empieza a escuchar unos pasos. Empezaron a trotar asustados hacia el sótano cuando una anciana ciega empezó a bajar las escaleras, iba con una arma. El resto de mientras, buscaban al parecer sin resultado, hasta que Ethan dio un paso que hizo que se cayera un trozo de madera del suelo hacia un agujero. Cogieron una cuerda y

Cameron, el más atrevido y ágil, comenzó a bajar, hasta que encontró un pasillo estrecho dentro de ese agujero. Había algo resplandeciendo, oro. Emma y Caleb perdieron el control, la anciana parecía estar cabreada y comenzó a disparar a lo loco. Los demás escucharon los disparos, así que comenzaron a subir la cuerda, esta vez pesaba más.

- ¡Rápido! Está viniendo y creo que nos tiene una sorpresa nada agradable.

Lo sacaron, Cameron traía lingotes de oro.

¡Lo tenemos!

Comenzaron a correr y se toparon con los demás. Y salieron por la puerta.

Volvieron al día siguiente a por más.

Y al otro.

Vieron que era suficiente, así que dejaron de ir. A los días les llegó una noticia de que la señora había muerto, la mataron. Al parecer no eran los únicos que habían ido a por el tesoro.

FIN.

PREMIO, CATEGORIA C

LAIA CAMELL
2N BAT B

EN UN PEQUEÑO PUEBLO DE LA COSTA

En un pequeño pueblo de la costa andaluza, un niño y una niña compartían cada verano juntos. A medida que los años avanzaban, su vínculo se fortalecía, convirtiéndolos en inseparables compañeros. Sin embargo, un año, para sorpresa de ambos, ambas familias tomaron la decisión de no regresar, dejando a los niños separados y sin posibilidad de comunicarse.

Después de casi seis años, ya un Marcos de diecisiete años y una Sofía de dieciséis, se reencontraron de milagro un verano, esta vez en costas valencianas. Sofía estaba entrando en el camping cuando vio un chico a lo lejos. Su padre miró a Sofía de reojo y comentó:

- Ese es Marcos y su familia. ¿Te acuerdas? Nos contactaron este año para volver a pasar verano acompañados.

Sofía se sonrojó inmediatamente y asintió con la cabeza. Siempre había negado cualquier tipo de sentimiento hacia Marcos, solo eran amigos y siempre lo serían. A medida que se acercaban, Sofía no podía evitar sentir vergüenza y nervios. Habían pasado seis largos años dónde ni siquiera tenían sus números de teléfono. Marcos le saludó tímidamente y Sofía le sonrió. La confianza que una vez compartieron como niños ya no era la misma. Para ser honestos, apenas se parecían a aquellos niños inquietos y risueños que una vez fueron. Marcos ahora era más alto que ella y Sofía ya usaba algún cosmético que resaltaba pequeños detalles de su cara. Aunque todo era muy incómodo, ambos estaban felices de volver a verse y con el paso de los días, volvieron a compartir aquello que una vez compartieron. Veían películas por la noche, iban a la piscina o a la playa, salían a dar vueltas... hasta hicieron un pequeño grupo de amigos. Todos ellos salían cada tarde con bicicleta hasta a un puente donde la puesta de sol se veía preciosa. Los amigos no estarían siendo sinceros si afirmaran que no dejaban a los dos a solas a propósito. A veces se reían cuando veían como tímidamente se daban la mano. Claramente, de vuelta al camping mientras Sofía iba con las chicas, Marcos les echaba la bronca a los otros dos

chicos. Las chicas, Irene y María, también molestaban a Sofía con Marcos.

Aun así, Irene, que era más racional, le explicaba lo que veía:

- ¡Lleva todo el verano mirándote! No te quita ojo... Solo ve y háblale. - ¡Haz tú el primer paso! ¿Qué es lo peor que te puede pasar? ¿Qué te diga que no? - Decía María, mucho más directa que Irene.

Los chicos, amigos de Marcos, eran simples y directos.

- Tío, dais asco. - Decía Alex. Alex había sufrido el rechazo de todas las chicas a las que había intentado acercarse.

Adrián, que era muy agradable, se había acercado más de una vez a Sofía para decirle que Marcos se había pasado cada mañana histérico por verla.

- ¿Cómo? - Sofía rió mientras hablaba. Podía imaginarse la situación, especialmente porque recordaba cómo Marcos solía ponerse nervioso cuando eran niños y ella lo saludaba con un abrazo.

- Solemos desayunar juntos y siempre nos mete prisa para ir a verte. No es casualidad que lo veas cada mañana. - Siempre le decía Adrián.

El sentimiento entre ellos crecía con cada mes que pasaba durante el verano. Sin embargo, ninguno de los dos tuvo la valentía suficiente para expresarlo, y eventualmente llegó el último día. Sofía estaba en su habitación, al borde de las lágrimas mientras preparaba su maleta. No solo significaba no ver a Marcos durante todo un año, sino también sentir que habían desperdiciado todo ese tiempo juntos. Mientras tanto, Marcos la buscaba desesperadamente por todas partes. Cuando el padre de Sofía lo vio, le informó rápidamente que su hija estaba en la habitación haciendo la maleta y que se irían esa misma tarde. Marcos subió las escaleras de dos en dos hasta llegar a ella. Ninguno de los dos salió de esa habitación hasta la tarde. Aprovecharon cada momento para estar juntos y expresar todo aquello que tenían que decirse. Al caer la tarde, Marcos ayudó a Sofía a bajar las maletas y prepararlo todo. Los padres de Sofía no hicieron preguntas, no hacían falta. Las familias se despidieron y los amigos también. Al final, solo quedaban Marcos y Sofía, esta última al lado de la

puerta del coche. Marcos tímidamente la abrazó y le dio un rápido beso.

- Llámame cuando llegues. ¿Vale?

Sofía asintió con la cabeza y se subió al coche. Durante las ocho horas de viaje, pasó el tiempo llorando, con el teléfono entre las manos. Cada media hora, Marcos le enviaba un mensaje para asegurarle que todo iba a estar bien. Mientras tanto, Marcos estaba buscando la manera de encontrarse más a menudo con Sofía sin tener que esperar todo un año. Pero eso, al final, quedaba en manos del tiempo, y en ese momento lo único que importaba era lo que creían perdido y habían logrado recuperar.

ACCÉSIT, CATEGORIA C
MARTÍ MAGRANÉ
2N BAT A

*SALA OSCURA, SANGRE FRÍA: EL
ESCAPE DEL GIEH*

Un reloj de oro que marca las tres y veintinueve, un libro con candado de ocho dígitos, un montón de cuadros, un tablero de ajedrez a medio jugar... Ninguna pista útil para seguir, al menos, eso pensábamos. ¿Pensábamos, quienes somos nosotros? “Nosotros” somos un equipo de investigadores, en concreto, GIEH (Grupo de Investigación Especializado en Homicidios).

Como podrás haber deducido, se produjo un homicidio en esta sala que parecía ser un pequeño museo más que la sala de limpieza. El caso nos fue asignado por un rico empresario que resultó ser el dueño de la vieja fábrica dónde estaba la sala mencionada.

-¡Tenéis que ver esto! -Dijo Alba. Nos acercamos todos y vimos lo que parecía ser una especie de diario en mal estado. En este se podía leer a duras penas: once de diciembre del

noventa y ocho. ¿Qué? No tenía ningún sentido, ¿no? Por suerte, Hugo, que es muy detallista, se dio cuenta de que esa fecha encajaba perfectamente con los ocho dígitos del libro con candado. Uno por uno, pusimos la fecha en el candado y se abrió. ¿Puede el libro ser la clave para el homicidio? Al abrir el libro se escuchó un gran estruendo que nos pilló desprevenidos y empezó a caer polvo, como si de lluvia se tratara. Cayó tanto polvo que quedamos ciegos, incapaces de ver poco más de un metro y, en medio de todo ese barullo, se movió una pared tal y como en los dibujos. Todos quedamos anonadados ante esa situación. ¿Una pared corrediza? Eso nos dio más dudas que soluciones, pero no podíamos quedarnos sin hacer nada, así que nos adentramos.

Al cruzar esa pared no vimos nada. Todo estaba a oscuras y costaba orientarse. Por suerte íbamos bien equipados y llevábamos unas linternas con nosotros. De nuevo, nos encontrábamos en un callejón sin salida: otra sala repleta de cosas inútiles a primera vista, pero, si esta sala estaba escondida seguro que había algo importante allí. Además, a pesar de la antigüedad de la fábrica, esta sala era mucho más

moderna, de hecho, podría asemejarse a una oficina privada actual.

Después de una exhaustiva inspección descubrimos que había una pequeña tele con unas cintas y un reproductor. Introdujimos las cintas para ver que podía ser, pero saltaron los plomos. ¿Acaso iba algo bien en ese lugar?

Justo en ese momento fue cuando vi que la sala tenía un contador de electricidad. De golpe, haciendo un pequeño ruido, el contador se detuvo.

Un poco espantados por la situación un tanto inusual, seguimos en busca de pistas y... El televisor se encendió de la nada pidiendo un código de acceso mientras emite un ruido blanco de fondo. Creímos correcto poner algún número del contador para probar, tal y como lo habíamos hecho con el candado del libro. Al final funcionó y, si antes teníamos un poco de miedo, lo que venía ahora era para atemorizarnos. Tan pronto como él introdujo el código, el televisor se puso negro y se pararon nuestras linternas, imperando así la oscuridad en aquella sala que cada vez era más tenebrosa. En un instante, en pleno silencio, se escucha un chillido de agonía

junto a una carcajada similar a la de un psicópata justo encima de nosotros. Tan pronto como las linternas volvieron a funcionar que ya estábamos alerta con la adrenalina por los aires, Alba saltó de un susto al notar algo que le tocó la mano, algo rojo y viscoso. Subimos la mirada poco a poco, casi con los ojos cerrados para ver si aquello que goteaba era lo que pensábamos. Hugo gritó mientras Alba y yo estábamos pálidos.

Manchas, todo repleto de unas manchas rojas de sangre que se extendían por todo el techo de la cada vez más espantosa sala. Si no fuera ya suficiente, se escuchaba el eco de esas carcajadas que resonaban fuertemente.

No teníamos nada claro, NADA. Solamente sabíamos que debíamos salir de aquel lugar maldito lo antes posible. Corriendo, fuimos a la otra sala. Imposible salir, algo o alguien bloqueó la salida.

De nuevo... De nuevo dejaron de funcionar las linternas. Otra vez se escuchan las carcajadas del psicópata cada vez más fuertes, cada vez con más intensidad como si fuera yo quien me riera. No podía soportarlo más, estaba al límite.

Volvieron las luces y casi no pude caminar. Veía negro, me faltaba el aliento y notaba que algo no iba bien. Este era nuestro último caso. Nadie iba a salir de allí. En un instante, abrí los ojos. ¿Dónde estaba? No podía parar de preguntármelo. Esta vez estaba en un lugar distinto. En una pequeña habitación de hospital. ¿Qué me pasó? ¿Quién me rescató? ¿Y mi equipo?

Corriendo, llegaron unos médicos y mis compañeros. Me costó mucho saber qué pasó, mis recuerdos fueron alterados por un trauma.

Mi equipo me dijo que pasó:

- Estábamos en un escape room de temática de un homicidio. Un reloj de oro que marca las tres y veintinueve...



...te os
...no la leña, + ouoc
...a a
...ur Dubois
...Be
...iendo que no d
...a. Ni siquiera sa
...pero una fuerza
...ulsaba a librar
...al:
...a madre
...mesa y clava
...nprende al ins
...—Nada le
...te.

...lo marab
...que estar
...Se mire a
...tanto se mire a
...Y todo lo de
...o y todo lo de



Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació
Institut Jaume Hugué
Antiga Escola del Treball
Valls

A
JAUME
Hugué